

med Fængsel, Bånd og Brød og een, to, eller flere Aars Forbedringshuusarbejde, for Treu- tiden ikkun anseet med en Mulct af i det Høieste 30 Rbd. Det forekommer mig virkelig at være en temmelig stor Forandring, der saaledes foreslaaes. Paa den anden Side troer jeg, at den ærede Forslagsstiller har paa en meget mærkelig Maade undervurderet ikke sit Forslag, i Henseende til Indholdet, men i Henseende til den Betydning, som det, hvis det blev ophøiet til Lov, vilde komme til at have med Hensyn til Lovgivningen. Jeg troer, at han har undervurderet det stærkt, og han har gjort stor Uret mod sit Lovforslag, thi det er klart, at dette, om hvilket han siger, at det ikke skal forandre noget i Lovgivningen, med Undtagelse af, at det forandrer Straffebestemmelserne, har en saa stor Udstrækning, at det, naar det blev til Lov, vilde fuldkommen ophæve den hele nu bestaaende Dvafsalverlov- givning.

Jeg troer, at det ikke har staaet klart for den ærede Forslagsstiller, at hans Forslag har denne store Udstrækning, men jeg skal ikke indlade mig paa at eftersøge Grunden dertil; den maa vistnok ligge enten deri, at han ikke tilfulde har gjort sig bekendt med den Lovgiv- ning, han har villet reformere ved sit Lovfor- slag; eller deri, at han under Udarbejdelsen af dette nye Lovforslag, ikke har havt Diet stærkt heftet paa, hvad egentlig hans Lovforslag skulde indeholde, eller den ligger maaskee i begge Dele; men vist er det, at det har en særdeles stor Udstrækning, og det er et Punkt, hvorpaa jeg vil tillade mig stærkt at henlede det høit- ærede Things Opmærksomhed. Den gamle Forordning, Forslagsstilleren har havt for Die, Forordningen af 5te September 1794, har nemlig, naar jeg undtager en Dvsfordring, som er rettet til Embedsmænd, og især Præsterne, om at advare Almuen imod at benytte sig af Dvafsalvere, kun en eneste §, der handler om Dvafsalveri; og det er netop den § 5, som Lovforslaget gaaer ud paa at faae ophævet, saa at det i Forslag bragte skulde træde istedet. § 5 i Forordningen af 5te Septbr. 1794 siger, at hvis Noget tager Syge i Cuur og derved udsætter Almuen for Fare, saa skal han straffes osv.; men tage

vi nu det foreliggende Lovforslag og lade det træde istedet, saa gjælder, hvad jeg sagde, at det vilde hæve alle de bestaaende Lovbestemmelser angaaende Dvafsalveri, fordi vi ikke have andre Forskrifter end den nævnte § 5. Jeg har udhævet det saa stærkt, fordi jeg tør gjøre sikker Regning paa, at det høitærede Thing vil finde, at, hvad man endog kan have at udsætte paa den gamle Dvafsalverlovgivning, saa er det foreliggende Lovforslag slet ikke stiftet til at tilveiebringe en bedre. Det er allerede af den høitærede Justitsminister bemærket, at der er uforholdsmæssig stor Mild- hed i de Forskrifter, som Lovforslaget indehol- der i Henseende til Straffene, og den er vistnok paafaldende stor, isærbeleshed fra den ærede Forslagsstillers Standpunkt, som flere Gange ved forskjellige Leiligheder har udtalt, at det egentlige Dvafsalveri maa belægges med en langt høiere og strengere Straf, fordi uberettiget Lægepraxis og Dvafsalveri ere vidt forskellige fra hinanden; og der er stor Fors- fjel paa Dvafsalveri, der gjør Skade, og Dvafsalveri, der gjør Gayn, saa at allerede i denne Anstuelse ligger Røden til høist for- skjellige Straffebestemmelser. Naar han nu be- tegner det Dvafsalveri, som Forordningen af 1794 har for Die, som uberettiget Lægepraxis, er det klart, at hans Lovforslag gaaer ud paa at lade de særdeles milde Bestemmelser komme til Anvendelse med Hensyn til det Dvafsalveri, som han vil skulde straffes haardt, fordi det ikke er uberettiget Lægepraxis, men er efter det Begreb, som han forener dermed, Dvafsalveri. Altsaa troer jeg, at det paa ingen Maade vil kunne gaae an for Thinget at gaae ind paa dette Lovforslag, som ikke alene gaaer ud paa at forandre Straffebestemmelserne, men paa fuldkomment at ophæve den bestaaende Dvafs- alverlovgivning; og saavist som det fra alle Sider erkendes, og navnlig fra Justitsmini- sterens Side er indrømmet, at Dvafsalverlov- givningen kan trænge til en Omarbejdelse, saa vist er det ogsaa, at det er et Arbejde af den Besskaffenhed, at Thinget ikke kan paatage sig at gennemføre det ad den sædvanlige Vej, og at det ikke i Lovforslaget kan see noget hensigts- mæssigt Udgangspunkt for de Skridt, som i den Henseende maatte gjøres. Skulde der være